

TIZED ÉS ÁLDOZATOK

Krisztus egyházának küldetése, hogy mentse a veszendő bűnösöket, hogy közismertté tegye Isten emberek iránti szeretetét, hogy Isten szeretetének erejével megnyerje őket Krisztus számára. A mának szóló igazságot el kell juttatnunk a föld sötét zugaiba, s ezt otthon is elkezdhetjük. Krisztus követői ne éljenek önző életet, hanem Urunk Lelkétől átitatva, fáradozzanak vele. {3T 381.1}

A jelenlegi elhidegülésnek és hitetlenségnek okai vannak. A világ szeretete és az élet gondjai elválasztják a lelket Istentől. Bennünk kell buzognia az élet vizének, s az örök élet vízforrásaiként áramolnia szerte tőlünk. Amiben Isten bennünket részesít, tovább kell adnunk. Ha a keresztyén örvendezni akar az élet világosságának, akkor jobban kell törekednie, hogy másokat is eljuttasson az igazság ismeretére. Az jellemezze életét, hogy erejét megfeszítve áldozatokat hoz, hogy így jót tegyen másokkal. S akkor majd nem hallunk panaszt a lelki örömek hiánya miatt. {3T 381.2}

Az angyalok soha meg nem szűnnek mások boldogságán fáradozni. Ebben lelik örömüket. Amit az önző szív megalázó szolgálatnak tart – a leroskadtaknak, s azoknak szolgálni, akik jelleme és helyzete mindenképen alantas – ez a menny királyi udvaraiban élő, tiszta, ártatlan angyalok feladata. A mennyet Krisztus önfeláldozó szeretetének lelkülete járja át, ez a mennyei boldogság legbelső lényege. {3T 381.3}

Akik nem lelnek különösebb örömet, mikor mások áldására igyekeznek élni, ha fáradoznak, sőt áldozatot hoznak másokért, azokban nem tud megélni Krisztus vagy a menny lelkülete, mert nincs közösségük a mennyei angyalok tevékenységével, ezért nem részesülhetnek az áldásban, mely magasztos örömet nyújtana nekik. Krisztus mondta: „Nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogy nem kilencvenkilenc igaz emberen, akiknek nincs szüksége megtérésre.” Ha az angyaloknak az a gyönyörűsége, akkor a bűnösöknek is, akiket a Krisztus vére mentett, öröm lesz másokat megtéríteni és Krisztushoz fordulni, akik az ő közreműködésükkel fordulnak Krisztushoz. Ha Krisztussal és a szent angyalokkal fáradozunk, olyan örömben lesz részünk, melyet semmi mással el nem érhetünk. {3T 381.4}

Krisztus keresztjének elfogadása súlyos kötelezettség alá helyezi a hívőket, hogy tagadják meg magukat, áraszsanak fényt másokra, s adakozzanak javaikból a világosság terjesztésére. Ha kapcsolatban állnak a mennyyel, akkor az angyalokkal együttműködve dolgoznak. {3T 382.1}

A világiak elve, hogy minél többet harácsoljanak össze a világ mulandó javaiból. A nyereség önző szeretete az életelvük. A legtisztább öröm mégsem lelhető fel a gazdagságban, sem ahol örökké csak a másé kívánása emészt, hanem ahol megelégedés uralkodik, s az önfeláldozó szeretet az uralkodó elv. Ezek élük életüket a bűnös kívánságok kielégítésével, ezek szíve epekedik több földi gazdagságra. Az önzés és elégedetlenség áldozatai ők ama hiábavaló tülekedésben, hogy a maguk kényeztetésében találjanak kielégülést. Mégis a boldogtalanság pecsétje ül arcukra is, és mögötte pusztasivatag van csupán, mivel ösvényük nem terem jó gyümölcsöket a jócselekedetekkel. {3T 382.2}

Amint Krisztus szeretete tölti be szívünket, s uralkodik életünkön, azzal arányban győzzük le az irigységet, az önzést, a könnyű élet szeretetét. S akkor az lesz az örömünk, ha teljesíteni tudjuk Krisztus akaratát, az ő szolgálóinak mondjuk magunkat. Akkor boldogságunk arányos lesz önzetlen, Krisztus szeretete által sarkallt cselekedeteinkkel. {3T 382.3}

Isten bölcsessége a megváltás tervében is elrendelte az ok és okozat törvényét. A jótékonyság cselekedeteit minden ágában kétszeresen áldottnak jelölte ki. Aki az ínségesnek ad, mások áldására van, de maga is nagyobb mértékben áldást nyer. Isten az ember segítségére nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését. De tudta, hogy az ember nem lenne boldog, ha nem venne részt a nagyszerű mentésben, ahol művelni tudná magában a lemondást és jótékonyságot. {3T 382.4}

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonyság áldott eredményeit, Megváltónk vette tervbe, hogy munkatársául fogadja őt. A körülmények láncolata által, melyek a jócselekedeteket váltja ki belőle, a legkitűnőbb eszközöket nyújtja az embernek, hogy művelje a jótékonyságot, s hogy megtartsa őt, megszokásból segíteni a szegényt, s elősegíteni az Úr művét is. Krisztus a képviselőjében küldi el szegényeit. A tönkrement világ szükségletei

kiváltják belőlünk az anyagi és más talentumok felhasználását, hogy hirdessük nekik az igazságot, melyre elengedhetetlenül szükségük van. S engedelmeskedve az igyekezetünkért és jótékonyágunkért elhangzó felhívásnak, annak mására változunk el, aki szegény lett értünk. Adományainkkal mások áldására vagyunk, s így valódi, romolhatatlan kincset gyűjtünk. {3T 382.5}

Nagy a hiány a gyülekezetben a keresztény jótettek terén. Akiknek a leginkább módjukban lenne tenni valamit Isten ügyének fejlesztéséért alig mozdítják ujjukat. Isten könyörületesen embereket juttatott el az igazság ismeretére, hogy meg tudják becsülni az igazság végtelen értékét a földi kincsekkel ellentétben. Jézus így szól hozzájuk: Kövessetek engem. Próbára teszi őket a vacsorához szóló meghívással, melyet készített. Figyeli, hogy milyen jellemet alakítanak ki, nagyobb értéknek tartják-e önző érdekeiket, mint az örök kincseket. E kedves testvérek közül sokan tetteikkel előre alakítják a következő példázatban említett kifogásokat. {3T 383.1}

„Egy ember készített nagy vacsorát, és sokakat meghívott. És elküldte szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! És mindnyájan egyenlőképpen kezdték magukat mentetegetni. Az első mondta neki: Szántóföldet vettem és ki kell mennem, hogy azt meglássam, kérlek téged, ments ki engem! A másik mondta: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam, kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig mondta: Feleséget vettem, és azért nem mehetek. Mikor azért a szolga hazament, megmondta ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, mondta az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.” {3T 383.2}

A példázat találóan ecseteli sok olyan ember állapotát, aki állítja, hogy hisz a jelen igazságban. Az Úr meghívást küldött, hogy jöjjenek el a lakomára, melyet nagy áron készített számukra. A világi érdekek mégis fontosabbnak tűntek előttük, mint a mennyei kincs. Az Úr meghívta őket, hogy vegyék ki részüket az örök értékű dolgokból. Azonban földjük, igásbarmaik és családi gondjaik annyival fontosabbnak tűntek előttük, mint a mennyei meghívás, hogy legyőzik az isteni vonzalmakat, s az ilyen földi dolgokból koholnak kifogást, hogy miért nem engedelmeskednek a mennyei parancsnak. Gyertek el, mert minden készen vár. E testvéreink vakon követik a példázat alakjainak lábnyomát. Szemük földi birtokaikat méricskéli, s ezért így szólunk: Nem Uram, nem tudlak követni. S a szolgáláshoz meg: Kérlek, ments ki. {3T 383.3}

Épp azok az áldások, melyeket Isten azért juttatott kezükre, hogy próbára tegye őket, vajon megadják-e Istennek, ami az övé. Az áldásokból kifogást faragnak, hogy miért nem engedelmeskednek az igazság követelményeinek. Szívükre szorítják földi kincsüket, s így szólunk: Ezekkel kell törődnünk, nem szabad elhanyagolni az élet ügyes-bajos dolgait, enyémek ezek a kincsek. Így olyan kérges, kemény marad a szívük, mint az országút. Bezárják szívük ajtaját a mennyei hírnök előtt, aki a meghívást hozza, majd szélesre tárják azt, beszélítva a világ terheit, az üzleti gondokat, s Jézus hiába kopogtat, hiába vár bebocsátást. {3T 384.1}

Annyira belepte szívüket a tövis és az evilági gondok, hogy a mennyei nem lel helyet bennük. Jézus hívja a megfáradtakat és megterhelteket. Pihenést ígér nekik, ha hozzá jönnek. Hívja őket, hogy cseréljék fel kíméletlen igájukat, az önzés, az irigység jármát, mely a pénz istenének rabszolgáivá nyomorítja őket, az ő igájával, mert az gyönyörűsége, s az ő terhe könnyű. Azt mondja: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok lelketeknek.” Azt szeretné, ha félretennék a világi gond és tanácstalanság súlyos igáját, s vegyék fel az övét, ami a másokért lemondás és önfeláldozás. Ez a teher majd könnyűnek bizonyul, Akik nem hajlandók elfogadni a könnyítést, melyet Krisztus ajánl nekik, s tovább viselik az önzés borzasztó igáját, akik végsőkig feszítik lelküket pénzszerző tervekkel, csak hogy önző kielégülésre költsék az összegeket, azok nem kóstoltak bele a békébe és nyugalomba, melyet Krisztus igájának viselése hoz, sem a lemondás és jótékonyág terhének emelésébe, melyet pedig Krisztus értük is hordott. {3T 384.2}

Mikor a világ szeretete tölti be a szívet, s ez válik uralkodó szenvedéllyé, nem marad hely Isten szolgálatára. Mert felsőbb szellemi képességeiket a pénzisten rabszolgaságának vetik alá, így képtelenek emlékezetben tartani Istent és a mennyet. Elejtik Istent gondolatukból, helyett a pénzgyűjtésre szűkülnek s alacsonyodnak le gondolataik. {3T 385.1}

Az önzés és a világ szeretete miatt ezek egyre kevésbé látják be, hogy az utolsó időkben roppant munka vár ránk. Nem nevelték rá magukat, hogy Isten szolgálata legyen szívügyük. Nincs tapasztalatuk ebben. Birtokuk

köti le szeretetüket, s takarja el előlük a megváltás tervének hallatlan kiterjedését. Míg világi terveiket csiszolgatják, bővítgetik, nem látják be Isten munkája bővítésének s kiterjedésének szükségét. Ideiglenes dolgokba ölik pénzüket, nem a mennyieikbe. Szívük egyre több pénzre vágyik. Isten az ő törvényének őreivé tette őket, hogy szerteragyoztassák a kegyesen nyert fényt. Ők mégis annyira megnövelték gondjaikat s aggodalmaikat, hogy nincs idejük viselkedésükkel mások áldására lenni, nincs idejük elbeszélgetni szomszédjaikkal, imádkozni velük és értük, törekedni eljuttatni őket az igazság ismeretére. {3T 385.2}

Ezek felelősek a jóért, amit végezhetnének ugyan, de mely alól kimentik magukat a világi gondok és terhek miatt, melyek lekötik gondolataikat, s inkább magukra fordítják szeretetüket. Személyes igyekezettel és istenfélő példájukkal lelkeket tudnának megmenteni, akikért Krisztus életét adta. Drága lelkek pusztulnak el a fény híjával, melyet Isten nyújtott az embereknek, hogy ragyoztassák mások ösvényére. Ők mégis véka alá rejtik a becses fényt, így az nem világít a ház lakóinak. {3T 385.3}

Minden ember Isten pénztárosa. A Mester mindenkire rábízta javait, az ember azonban maga tart rá igényt. Krisztus mondja: „Kereskedjete, míg megjövök.” Közéleg az idő, mikor Krisztus kamatostól kéri vissza tőkét. Így szól majd sáfáraihoz: „Adj számot vagyonkezelésedről.” Akik gödröt ástak, s abba rejtették uruk pénzét ahelyett, hogy elhelyezték volna a pénzváltóknál, s akik felesleges dolgokra költve pazarolták el uruk pénzét ahelyett, hogy kamatra adták volna ki, vagyis ügyébe fektették volna, azok nem nyerik el a Mester jóváhagyását, hanem csak határozott rosszallását. A példázat haszontalan szolgája egyetlen talentumot hozott vissza Istennek, s így szól: „Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vettedél, és ott is takarsz, ahol te nem vettedél. Azért félvén elmentem és elástam a te talentumodat a földbe. Íme megvan, ami a tied. Az ő Ura pedig felelvén, mondta: neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és ott is takarok, ahol nem vettem, El kellett volna tehát helyezned az én pénzem a pénzváltóknál, és én, megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét.” {3T 385.4}

A haszontalan szolga ismerte Isten terveit mégis konokul ellene szegült, hogy megghiúsítsa azokat, becstelenséggel vádolva őt, amiért többet kér vissza a rábízott talentum helyett. Sok gazdag, noha vallja, hogy hisz az igazságban, ezt panasolja, ezt zúgja. Akár a haszontalan szolga, attól tartanak, hogy az Isten kölcsönözte talentum szaporodását az igazság terjesztésére kérik majd. Ezért úgy kötik le azt, hogy földi kincsekbe ruházzák, hogy a világba temessék el. Annyira lekötik vagyonukat, hogy semmijük sincs vagy csaknem semmijük, amit Isten ügyébe ruházhatnának. Földbe ásták pénzüket, rettegve, hogy Isten kérne a tőkéből vagy a kamatból. Mikor uruk szavára elhozzák a kapott összeget, hálátlan kifogásokkal állnak elő, hogy miért nem helyezték el a pénzváltóknál az Istentől kölcsönzött javukat, miért nem ruházták be művébe, hogy fejlesszék vele munkáját. {3T 386.1}

Aki elsikkasztja, hűtlenül kezeli Urának javait, az nemcsak azt a talentumot veszíti el, melyet Isten kölcsönzött neki, hanem az örök életet is. Felőle harsog a parancs: A haszontalan szolgát vessétek ki a külső sötétségre! A hű szolga meg, aki Isten ügyébe ruházza pénzét, hogy embereket mentsenek vele, kivívja Mestere dicséretét: Jól van, te derék, hűséges szolga, menj be urad örömébe. Mi lesz Urunknak ez az öröme? Az öröm, hogy a dicsőség országában látjuk a megmentett embereket „Aki az előtte levő öröm helyett megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” {3T 387.1}

Az intézőség elgondolásának gyakorlati hatással kellene lennie Isten egész népére. Ha helyesen fogjuk fel a talentumok példázatát, ez gátat vet irigységünknek, amit Isten bálványimádásnak nevez. A gyakorlati jótékonyosság lelki életet nyújt majd az igazság névleges vallójának, aki jelenleg lelki sötétségét siratja. A pénzisten önző, irigy imádóiból Krisztus buzgó, hű munkatársaivá alakítja őket a bűnösök megmentésében. {3T 387.2}

A megváltás tervének alapját áldozatban fektették le. Jézus maga mögött hagyta a menny királyi udvarait, szegény lett, hogy szegénysége által mi gazdagodhassunk. Aki részesül e mentésben, amelyet Isten Fia ilyen végtelen áldozattal szerzett, az követni fogja a valódi minta példáját. Krisztus volt a sarokkő, s nekünk erre az alapra kell építenünk. Valamennyiünknek feltétlen szükségünk van a lemondás és önfeláldozás lelkületére. Krisztus földi élete önzetlen volt, megaláztatás és áldozathozatal nyomta rá pecsétjét. Ezért akik e nagyszerű mentésben részesülnek, melyért Jézus lejött a mennyből, hogy elhozza nekik, ne követnék Uruk, ne vennék ki részüket a lemondásából és áldozathozatalából? Krisztus mondja: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a

szőlővesszők. Minden szőlővesszőt, mely énbennem gyümölcsöt nem terem lementsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen." Fontos elv, hogy a tőkében áradó nedv táplálja a vesszőket, hogy virágozzanak és gyümölcsöt teremjenek. Nagyobb lenne talán a szolgál Uránál? A világ Megváltója egymaga gyakorolja talán értünk a lemondást és áldozathozatalt? {3T 387.3}

Krisztus testének tagjai pedig semmit se tagadjanak meg maguktól? A lemondás a tanítványság elengedhetetlen feltétele. Így szólt tanítványaihoz: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét, és kövessen engem.” Én járok előttetek a lemondás ösvényén. Semmit sem várok el tőletek követőim, csak amit én, Uratok, például adtam nektek életemben. {3T 388.1}

A világ Üdvözítője legyőzte az ellenséget a kísértés pusztájában. Azért győzött, hogy megmutassa az embernek, hogyan győzhet ő is. Názáret zsinagógájában jelentette ki: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdesse, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemének megnyílását. hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat. Hogy hirdessek az Úrnak kedves esztendejét.” {3T 388.2}

A nagyszerű munkát, melyről Jézus mondta, hogy ennek eléréséért jött, most földi követőire bízta. Krisztus a fejünk, ő vezeti a mentés hatalmas munkáját, minket pedig felszólít, hogy kövessük példáját. Az Úr világraszóló üzenetet bízott ránk. Az igazságnak el kell jutnia minden nemzethez, nyelvhez és néphez. Krisztusnak kellett szembeszegülnie az ördög hatalmával. Neki kellett őt legyőzni, de le kell győzni azt Krisztus követőinek is. Széleskörű harcot kell folytatniuk a sötétség hatalmaival. S hogy ezt sikeresen tudjuk végezni, anyagiakra van szükségünk. Istennek nem szándéka mennyből hullatni anyagiakat, hanem követőinek kezére juttatta az anyagiak talentumát, hogy e harc fenntartására fordítsák. {3T 388.3}

Olyan elgondolást adott népének, mellyel elég összeget teremthetnek elő, önellátóvá tenni vállalkozásukat. Istennek a tizedfizetés rendszere egyszerűsége és méltányossága miatt szépséges. Valamennyien hittel és bátorsággal ragadhatjuk azt meg, mert hiszen isteni eredetű. Egyszerűséget és sok mindenre használhatóságot elegyít, mely nem követel meg különleges képességet, hogy megértsük, s részt vegyünk benne. Mindenki úgy érezheti, hogy kiveszi részét a mentés becses munkájából. Minden férfi, nő és fiatal az Úr kincstárnoka, a kincstár szükségleteinek kielégítője lehet. Az apostol mondja: Mindegyikőtök gyűjtsön össze aszerint, amint Isten megáldotta javakkal. {3T 388.4}

E rendszer segítségével nagyvonalú célokat valósíthatunk meg. Ha együttesen mind elfogadnánk e rendszert, valamennyien Isten éber és megbízható kincstárnoka lehetnénk, s nem lenne hiány az anyagiakban sem, mellyel fejleszteni tudjuk a világnak szóló utolsó üzenet hangoztatásának nagyszerű munkáját. Ha mindenki elfogadja e rendszert, a kincstár tele lesz, s azok sem szegényednek bele, akik hozzájárulnak a jelen igazság ügyéhez. Ezzel biztos alapot gyűjthetnek a jövőre, és elnyerik az örök életet. {3T 389.1}

Mikor a kitartó, rendszeres munkások jótékony igyekezete arra irányul, hogy táplálják az Isten és embertársaik iránti szeretetet, s egyéni erőfeszítésük kiterjeszti hasznosságuk területét, ráébrednek, hogy komoly áldás Krisztus munkatársának lenni. A keresztyén egyház általánosságban elveti Istennek e követelését, hogy adakozzanak, támogassák a küzdelmet a világot elborító erkölcsi sötétség ellen. Isten műve soha addig kellően fejlődni nem tud, míg Krisztus követői tevékeny, lelkes munkássá nem válnak. {3T 389.2}

A gyülekezet tagjai tartsák valóságosnak az igazságot, melyet vallanak, s legyenek annak önzetlen támogatói. Némely gazdag panaszkodni szeretne, amiért Isten műve egyre terjed, s pénzre van szüksége. Azt mondják, hogy sosem lesz vége az adakozásra szólításoknak. Egyik célkitűzés a másik után támad, mind segítségre tartva igényt. Ezeknek azt mondjuk, hogy reméljük, hogy Isten műve annyira kiterjed, hogy fontosabb dolgok, gyakoribb és sürgetőbb felhívások hangzanak el a kincstártól utánpótlás végett, hogy eleget tudjunk tenni feladatunknak. {3T 389.3}

Ha mindenki elfogadná, s lelkiismeretesen teljesítené a rendszeres adakozás tervét, akkor mindig lenne tartalék a kincstárban. A jövedelem egyenletesen folya be a jótékony túláradó forrásaiból. Az adakozás az örömhír vallásának szerves része. Ha a végtelen árra gondolunk, melyet Isten fizetett megváltásunkért, akkor az anyagilag is súlyos köteleességeket hárít ránk. S Mesterünk igényt tart minden erőnkre, hogy műve

szolgálatába állítsuk. {3T 389.4}

Idő multával ki kell majd egyenlítenünk adósságunkat a Mesterrel, mikor majd így szól: Számolj el vagyonezeléssel. Ha egyesek legszívesebben félretolják Isten követeléseit, ha maguknak markolnak, és önzőn megtartanak mindent, amit az Úr ad nekik, akkor ő most békében hagyja, és továbbra is gyakran próbára teszi őket azzal, hogy növeli anyagi áldásaikat, hagyja, hogy tovább áradjanak rájuk. Ezek továbbra is megtiszteltetésben részesülhetnek az emberektől, s a gyülekezetben sem gáncsolják őket. Az Úr egyszer mégis így szól hozzájuk: „Számolj el vagyonezeléssel.” Krisztus mondja: „Amennyiben nem cselekedtetek meg eggyel, eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtetek meg.” „Nem vagytok a magatokéi.” „Áron vétettetek meg.” Ezért kötelezettség alatt álltok, hogy Istent dicsőítsétek javaitokkal, de testetekben és lelketekben is, hisz mindkettő az övé. Váltásdíjon vettek meg titeket, nem pedig mulandó dolgon, ezüstön, vagy aranyon, hanem Krisztus drága vérére. Az Úr elvárja, hogy visszatérítünk neki a ránk bízott ajándékból, hogy támogassuk a lélekmentést. Ő vérére ontotta értünk, tőlünk ezüstünket kéri. Szegénysége által gazdagadunk meg, mi mégis tagadjuk tán meg tőle, hogy visszaadjuk neki ajándékait? {3T 390.1}

Isten nem függ embertől, hogy eltartsa ügyét. Egyenesen a mennyből hullathatna javakat kincstára ellátására, ha a gondviselés azt látta volna legjobbnak az ember számára. Angyalt küldhetett volna, hirdetni a világnak az igazságot, az ember közreműködésének mellőzésével. Felírhatta volna az igazságot az égre, hogy lángbetűkkel hirdesse a világnak az Úr követelményeit. Isten nem függ senki fiának aranyától, ezüstjétől. Azt mondja: „Enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ha megéhezném, nem mondanám meg neked, mert enyém a világ, és ennek mindene.” Bármilyen szükség áll elő Isten ügyének fejlesztése során, az Úr szándékosan javunkra rendelte így. Munkatársaivá téve, megtiszteltetésében részesített minket. Az Úr úgy rendelte, hogy szükség legyen az ember közreműködésére, hogy az ember gyakorolni tudja a jótékonyt. {3T 390.2}

Isten bölcs gondviselése helyezi közénk mindenkor a szegényeket, hogy míg tanúi vagyunk a világon levő ínségnek és szenvedésnek, próbára tegyen, olyan helyzetbe hozva bennünket, melyben krisztusi jellemet alakíthatunk. Az Úr azért helyezte közénk a szegényeket, hogy keresztény együttérzést és szeretetet váltson ki belőlünk. {3T 391.1}

Bűnösök, akik a tudás hiánya miatt vannak pusztulófélben, kénytelének tudatlanságban és sötétségben szenvedni, hacsak valaki el nem viszi hozzájuk az igazság fényét. Isten nem küld angyalokat az égből, hogy megtegyék, amit az emberre bízott. Feladatot tűzött elé, hogy próbára tegyen, s napvilágra hozza jellemünket. Krisztus a képviselőiként helyezi közénk a szegényeket. „Éheztem ugyanis - mondja -, de nem adtatok ennem, szomjaztam, de nem adtatok innom.” Krisztus azonosítja magát szenvedő gyermekeivel, ínségüket magáénak tekinti, szívére veszi jajszavukat. {3T 391.2}

A tönkretett világ erkölcsi sötétsége kéri a keresztényeket, hogy tegyenek erőfeszítést, juttassanak javaikból s más tehetségeikből, hogy annak mására alakuljanak, aki, bár mérhetetlenül gazdag volt, mégis szegény lett értünk. Isten Lelke nem lakik azokkal, akiket noha igazságainak hírnökeiként küldött el, de akiket mégis unszolni kell, mielőtt fejükbe vennék, hogy kötelességük Krisztus munkatársaivá válni. Az apostol mellőzhetetlenné teszi a kötelességet, hogy magasabb szempontból adakozzunk, mint csupán emberi sajnálkozásból. Ne csak azért, mert megérintették érzelmünket. Az apostol annak az elvnek szerez érvényt, hogy egyedül Isten dicsőségére való tekintettel munkálkodjunk önzetlenül. {3T 391.3}

Az Írás elvárja a keresztényektől, hogy csatlakozzanak a tevékeny jótékonytársaság elgondolásához, ami szívügyükké teszi embertársaik megmentését. Az erkölcsi törvény megparancsolta a szombat megünneplését, mely nem teher, csak mikor megszegték a törvényt, és a megszegésével járó büntetések megkötötték őket. A tizedrendszer nem teher azoknak, akik nem távolodtak el tőle. A rendszer szerzője nem vonta vissza a zsidóknak bevezetett rendszert. Ahelyett, hogy ma érvénytelen lenne, teljesebben és szélesebb alapokon kell megvalósítanunk, mivel a keresztény korban jobban napvilágra kell hoznunk a Krisztus általi, egyedül lehetséges üdvösséget. {3T 391.4}

Jézus közölte a törvénytudóval, hogy örök életének feltétele, ha megvalósítja életében a törvény követelményeit, ami abból állt, hogy teljes szívéből, lelkéből, erejéből szeresse Istent, embertársát pedig, mint

magát. Mikor Krisztus halálával megszűnt a jelképes áldozat bemutatása, a két kőtáblára vésett eredeti törvény akkor is változhatatlanul megmaradt, minden korban fenntartva követelményeit. A keresztény korban az Úr nem csökkentette az ember kötelességét, hanem pontosabban meghatározta, s egyszerűbben fejezte ki. {3T 392.1}

A terjedő örömhír komolyabb anyagi támogatást kívánt, hogy Krisztus halála után is biztosítsa anyagiakkal az Isten művéért folyó harcot. Ez a helyzet sürgetőbb szükségletté emelte az adakozás törvényét, mint a zsidó üdvrend idején. Isten ma nem kevesebb, hanem értékesebb ajándékot vár el, mint a történelem bármely korszakában. Krisztus megalapította az elvet, hogy az ajándékok és áldozatok álljanak arányban a ránk árasztott világozással és áldásokkal. Azt mondta: „Valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle.” {3T 392.2}

Az első tanítványok jótékonyssággal és adakozással feleltek a keresztény kor áldásaira. Isten Lelkének kitöltése – miután Krisztus elhagyta tanítványait, s a mennybe ment – a mások üdvösségéért hozott lemondásra és áldozathozatalra vezetett. Mikor a jeruzsálemi szentek nyomorba jutottak, Pál írt a pogány keresztényeknek az adakozásról. Ezt mondta: „Miképpen mindenben bővelkedtek hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban, és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővelkedjétek.” Ezzel egy szintre helyezi a jótékonyt a hittel, szeretettel, s a keresztény buzgósággal. Akik azt képzik, hogy jó keresztények lehetnek, ha bezárják fülüket és szívüket Isten nagylelkűségre szólító felhívásai előtt, azok félelmetes csalás áldozatai. Egyesek kitűnnek az igazság iránti nagy szeretetük megvallásával, s ami a szavukat illeti, szívükön viselik az igazság fejlesztését. Ám ujjukat sem mozdítják fellendítéséért. Halott a hitük, mert nem vált tökéletessé tettek által. Az Úr sosem követett el akkora hibát, hogy megtérített volna valakit, de úgy, hogy az irigység karmaiban hagyta volna. {3T 392.3}

A tizedrendszer Mózes napjai elé nyúlik vissza. Isten már akkor elvárta, hogy ajándékokat ajánljanak fel vallásos célokra, még mielőtt határozott rendszert adott volna Mózesnek. Már Ádám napjaiban is, Isten követelményeinek eleget téve, áldozataikkal kellett kinyilvánítani, hogy nagyra értékelik kegyeit és áldozatait. Majd ezt folytatták az egymást követő nemzedékek is. Ábrahám is eleget tett ennek, amikor tizedet adott Melkisédeknek, a magasságos Isten papjának. Ugyanez az elv élt Jób idején is. Jákob, mikor mint nincstelen, üldözött vándor futott Bételen át, éjjel elhagyottan feküdt le, követ téve feje alá, s ott fogadta meg az Úrnak: „Mindenből, amit adsz nekem, hűségesen tizedet adok neked.” Isten nem kényszeríti az embert az adakozásra. Minden adományunk csakis önkéntes lehet. Nem akarja, hogy sajnálkozva adott áldozattal teljék meg a kincstára. {3T 393.1}

Az Úr terve, hogy szoros kapcsolatba hozza magával az embert, s embertársa iránt egyetértésre és szeretetre. Úgy, hogy cselekedetekkel kielégíthető felelősségeket hárít rá, mely majd ellensúlyozza önzését, megerősíti Isten és ember iránti szeretetét. Isten az ember javára hozta létre a rendszeres adakozást, mert az ember hajlamos az önzésre, hogy bezárja szívét a nagylelkű tettek elől. Az Úr időpontokban várja el ajándékainkat, hogy az adakozás szokássá váljék, s keresztény kötelességnek tartjuk a jótékonyt. Szívünknek, melyet az egyszeri adakozás megnyit, ne legyen ideje újra önző hideggé válni, bezárulni a következő adomány előtt. Amint a csermelynek folyást csörgedeznie kell, úgy kell nyitva tartani a jótékony tettek útját. {3T 393.2}

Ami az adakozás összegét illeti, Isten jövedelmünk tizedét jelölte meg. Ezt is az emberek lelkiismeretére s jó szívére hagyja. A tizedrendszerben szabadkezet ad az ember belátásának. S bár lelkiismeretünkre bízta, mégis mindenki számára elég határozott a terve. Nincs szükség kényszerre. {3T 394.1}

A zsidó üdvrendben Isten a jövedelem tíz százalékára tartott igényt. Ő bízta az emberre az élet javait, a talentumokat, melyeket növelnünk kell, majd visszatérítenünk hozzá. Az Úr tizedet vár el, mint a legkevesebbet, amit vissza kell téríteni. Azt mondja: Neked adom a kilenctizedet, én meg elvárom az egy tizedet. Az az enyém. Mikor az ember magának tartja a tizedet, Istent lopja meg. A tízeden felül még bűn-, béke-, és hálaáldozatot is elvár. {3T 394.2}

Ha visszatartunk jövedelmünk tizedrészéből, melyre Isten tart igényt, azt, mint tőle lopottat jegyzi fel a menny könyveibe. Az ilyenek Teremtőjüket lopják meg. S amikor felhívják figyelmüket e bűnre, nem elég, ha irányt változtatnak, s attól kezdve a helyes elv szerint adakoznak. Ez nem egyenlíti ki a menny könyveiben hűtlen kezelés címen bejegyzett összeget, melyet abból sajátítottak el, amit a kölcsönző vissza térítésre bízott

rájuk. Hanem bűnbánatot kell tartaniuk, amiért hűtlenül bántak Istennel, s az alantas hálátlanság miatt^{3T 394.3}

„Szabad-e az embernek megcsalni az Istent? Márpedig ti megcsaltok engem! Azt kérdezitek, mivel csaltunk meg? A tizeddel és a zsengeáldozattal. Átok nehezedik rátok, mégis megcsaltok, az egész nép. Szolgáltassátok be hiány nélkül a tizedet és az első termést a kincstárba, hogy legyen étel a házámban. Akkor aztán próbára tehetek – mondja a seregek Ura – vajon megnyitom-e nektek az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok-e rátok, hogy nem lesz elég hely a befogadására?” Ígéret rejlik e szövegben, hogy ha mind a tizedet behozzuk a kincstárba, Isten kitölti áldását az engedelmes emberre. ^{3T 394.4}

„Kedvetekért megtiltom a sáskának, hogy ne egye meg, és ne pusztítsa el a föld gyümölcsét, s nem lesz terméketlen a szőlő a mezőn – mondja a seregek Ura. Boldognak mond majd benneteket minden nép, mert a boldogság országa lesztok – mondja a seregek Ura.” Ha az igazság összes követője eleget tesz Isten igényeinek a tizedfizetéssel, amelyről azt mondja, hogy az övé, bőven ellátják a kincstárt, hogy fejleszteni tudjuk a mentés hatalmas munkáját. ^{3T 395.1}

Isten az embernek adta a kilenc tizedet, a tizedik részt viszont szent célokra szánta. Ugyanígy hat napot az embernek adott a maga munkájára, de a hetediket magának tartotta fenn. Mert mint a szombat, a tized is szent, Isten magának tartja fenn. Az Úr azokkal a javakkal akarja fejleszteni művét a földön, melyet az emberekre bízott. ^{3T 395.2}

Isten évente három gyülekezést rendelt el népénél. „Minden férfi évente háromszor jelenjen meg az Úr, a te Istened előtt azon a helyen, melyet az Úr kiválaszt, mégpedig a kovásztalan kenyér ünnepén. De senkinek sem szabad üres kézzel megjelennie az Úr színe előtt, mindenki vigyen, amit adni tud, aszerint, ahogyan az Úr, a te Istened megáld.” A zsidók nem kevesebbet, mint jövedelmük harmadrészét áldozták szent és vallásos célokra. ^{3T 395.3}

Ha Isten népe a történelem bármely szakaszán jókedvvel és szívesen végrehajtotta az Úrnak a rendszeres jótékonyagra, ajándékokra és áldozatra felállított tervét, valósággá vált számukra a megváltozhatatlan ígéret, hogy jólét fakad munkásságuk nyomán, a követeléseiről iránti engedelmességükkel arányban. Mikor elismerik Isten követelményeit, s eleget tesznek annak, ha javaikkal tisztelik meg őt, akkor bőségesen tele lesz tárházuk. Hanem mikor megcsalják Istent a tizeddel és a zsengeáldozatokkal, akkor értsék meg, hogy nemcsak Istent csalják meg, hanem magukat is. Mert az Úr annyira korlátozta áldásait, amennyire ők korlátozták adományukat. ^{3T 395.4}

Némelyek azt mondják majd erre, hogy ez csak a zsidókra érvényes szigorú törvény volt. Holott nem volt ez teher az Istent szerető, készséges szívnek. Csak a tized visszatartásától erősödött meg az önzésük, az emberek akkor veszítették szem elől az örök szempontokat, akkor becsülték többre világi kincseiket, mint az üdvösségüket. Ma, ezen utolsó időkben égetőbb szükség kielégítése hárul Isten népére, mint Izraelre hárult. Nagyméretű és fontos munka vár elvégzésre, s rövid idő alatt. Istennek sosem volt szándéka, hogy népe semmibe vegye a tized törvényét. Ellenkezőleg. Az a terve, hogy az önfeláldozás lelkiülete szélesedjék, s mélyüljön el a záró munkában. ^{3T 396.1}

A rendszeres adakozás ne váljék rendszeres kényszerré. Isten az önkéntes áldozatot fogadja el. Az igazi keresztény jótékonyosság a hálás szeretet elvéből fakad. A Krisztus iránti szeretet nem élhet azok iránti szeretet nélkül, akiket megváltani a földre jött. Legyen lényünk uralkodó elve a Krisztus iránti szeretet. Ez uralkodjék minden gondolatunkon, s irányítsa minden erőnket. A megváltó szeretet ébressze fel azt a gyengéd szeretetet és önfeláldozó adakozást, mely csak lehetséges az ember szívében. Mikor ez történik, nincs szükség megrázó felhívásokra, hogy áttörjünk önzésünkön, hogy felrázogassuk szunnyadó szeretetünket, s kiváltsuk belőlük az igazság ügyére hozott jótékony áldozatokat. ^{3T 396.2}

Jézus kimondhatatlan áldozat árán vásárolt meg bennünket. Valóban minden képességünk és erőnk az övé. Mindezt a szolgálatára kellene szentelnünk. Ezzel mutatnánk ki, bizonyítanánk be hálánkat, amiért Krisztus drága véren megváltott minket a bűn szolgaságából. Üdvözítőnk mindig is fáradozik értünk. A mennyben esedezik vérenek megváltottaiért. A kereszt gyötrelmeire hivatkozik az Atya előtt. Magasra emeli sebzett

kezét, s közbenjár gyülekezetéért, hogy tartsa meg őket az Úr, nehogy áldozatul essenek a kísértésnek {3T 396.3}

Ha gyorsabb lenne a felfogásunk, hogy megértsük Üdvözítőnk megváltásunkért végzett munkáját, akkor mély és forró szeretet élne szívünkben. Közönyünk és bűnösségünk megriasztana minket. A teljes odaadás és hálatelt szívből fakadó jótékonyosság még a legkisebb áldozatnak, készséges ajándéknak is isteni illatot kölcsönöz, ami kimondhatatlanul értékesé teszi. S ha miután önként átadtunk Megváltónknak mindent, amit adni tudunk, még ha mégoly értékes is az nekünk, ha szemügyre vesszük az Isten iránti hálaadás adósságát, annak valóságában, akkor amit fel tudunk ajánlani, jelentéktelennek s kicsinynek fog tűnni előttünk. De angyalok veszik át ez áldozatokat, melyek szegényesnek látszanak előttünk, s jó illatú áldozatként mutatnak be a királyi szék előtt, s Isten elfogadja ezeket. {3T 396.4}

Mi, bár Krisztus követői vagyunk, mégsem értjük meg valódi helyzetünket. Nincs kellő fogalmunk felelősségeinkről, melyek, mint Krisztus bérelt szolgálóra hárulnak ránk. Az Úr intézőivé tett bennünket. Legkisebb áldozataink, legszerényebb szolgálataink, melyeket hittel és szeretettel ajánlunk fel, odaszentelt ajándékok lehetnek, hogy embereket nyerjenek meg a Mester szolgálatára, s hogy az ő dicsőségére szolgáljon. Minden más előtt legyen a Krisztus országának jóléte és java a legfőbb szempontunk. Akik élvezeteiket és önző érdekeiket teszik életük fő céljává, nem megbízható szolgák. {3T 397.1}

Akik megtagadják magukat, hogy mások javára éljenek, akik odaszentelik magukat Krisztus szolgálatára, azoknak boldogság jut osztályrészül, melyet az önző hiába keres: „Valaki közületek búcsút nem vesz minden javától nem lehet az én tanítványom.” „A szeretet nem keresi a maga hasznát.” Ez az önzetlen szeretetnek s jótékonyagnak gyümölcse, mely Krisztus életét jellemezte. A szívünkben élő Isten törvénye magasztos s örökkévaló szempontoknak rendeli alá önzésünket. Krisztus parancsolja, hogy keressük elsősorban az ő országát és igazságát, igaz cselekedeteit. Ez a legelső s legfőbb kötelességünk. Mesterünk határozottan figyelmeztette szolgálait, hogy ne gyűjtsenek kincset a földön, mert akkor szívük földi ügyeken csügg, nem a mennyeieken. Sok szegény léleknek itt szenved hajótörést a hite. Urunk kifejezett parancsa ellen tesznek. Eltűrik, hogy a pénz szeretete legyen életük fő szenvedélye. Féktelenül arra törnek, hogy anyagiakra tegyenek szert. Úgy megrészegedtek eszeveszett pénzvágyuktól, akár az iszákos a részegítő italtól. {3T 397.2}

A keresztények feledik, hogy ők a Mester szolgálói, hogy maguk is, idejük és mindenük Mesterüké. Sokakat megkísért, s a legtöbbet le is győzi a csalóka kecségetetés, melyet Sátán tereget eléjük, hogy ott ruházzák be pénzüket, ahol a legtöbb földi hasznot hajtja. Kevesen gondolnak Isten kötelező igényeivel, hogy legfőbb dolguk ügye szükségleteinek ellátása legyen, a maguk kívánságait pedig utoljára hagyják. Kevesen ruháznak be anyagi helyzetükhöz mértén Isten ügyébe. Sokan ingatlanokba kötötték le pénzüket. Ezeket el kellene adniuk, hogy Isten ügyébe tudnák befektetni, hogy így gyakorlati haszna is legyen. A földi beruházást hozzák fel kifogásul, amiért keveset tesznek a Megváltó ügyéért. Úgy a földbe temették pénzüket, mint a példázat egyik embere. Megcsalják Istent a tizeddel, noha erre ő tart igényt. Ezzel magukat is meglopják a mennyei kincstől. {3T 398.1}

A rendszeres adakozás egyetlen emberre sem nehezedik erején felül. „Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, amiképpen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképpen cselekedjétek. A hétnek első napján mindenitek tegyen félre magánál, amit sikerült összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.” Az apostol nem zárja ki a szegényeket sem az adakozás előjogából. Ők is, akár a gazdagok, kivehetik részüket belőle. Krisztusnak az özvegyasszony két fillérével nyújtott tanítása bizonyítja, hogy a szegények akár legszerényebb igaz adakozásai is, ha szerető szívből fakadnak, oly kedvesek, mint a gazdagok legtetemesebb adományai. {3T 398.2}

A szegényeknek juttatott és a Krisztus iránti szeretetből fakadó ajándékokat nem az összeg nagysága szerint mérik le a szenthely mérlegén, hanem az ajándékot kiváltó szeretet szerint. Jézus ígéretei úgy megvalósulnak a nagylelkű szegényen is, noha keveset tud felajánlani, ha szívesen adja a kevesét, mint a gazdagon, aki bőségéből adakozik. A szegény olyan áldozatot hoz a kevésből, amije van, amit valóban megérez. A szegény tényleg lemond valamiről, amire szüksége lenne, a gazdag azonban csak bőségéből ad, s nem lát szükségletet. Semmi olyanról le nem mond, amire igazán szüksége lenne. Ezért a szegény áldozatában olyan szentség rejlik, amit nem találunk meg a gazdag ajándékában, hiszen ez feleslegéből ad. Isten gondviselése a rendszeres

adakozás módját az ember javára állapította meg. Gondviselése soha meg nem pihen. Ha Isten szolgálói követik gondviselésének útegyengetéseit, mindnyájan tevékeny munkások lesznek. {3T 398.3}

Akik visszatartották javaikat Isten kincstárából, s gyermekeiknek gyűjtik a javakat, azok gyermekeik lelki jólétét veszélyeztetik. Gyermekeik ösvényére helyezik javaikat, mely pedig nekik is a botlás köve, hogy kárhozatra botoljanak meg benne. Sokan komoly hibát követnek el evilági dolgokban. Kuporgatnak, megvonják maguktól és másoktól a jót, amit nyerhetnének a javaknak helyes felhasználásával, melyet Isten kölcsönzött nekik. Ehelyett önzők és irigyek lesznek. Elhanyagolják a lelkileg fontos dolgokat, így törpék maradnak a vallásos növekedésben, csak hogy olyan gazdagságot harácsoljanak össze, melyet amúgy sem tudnak helyesen használni. Gyermekeikre hagyják javaikat, és tíz közül kilenc esetben csak még súlyosabb átok lesz az örökösöknek, mint nekik volt. A gyerekek, akik szüleik vagyonára támaszkodnak, gyakran sikertelenek az életben, s általában elbuknak a téren, hogy örök életet biztosítsanak maguknak. A legjobb örökség, melyet a szülők gyermekeikre tudnak hagyni, ha megismertetik velük a hasznos munkát, s ha az önzetlen jótékonyság jellemezte élet példáját nyújtják nekik. Ilyen étellel mutatják ki a pénz igazi értékét, hogy csak annyira kell azt becsülnünk, amennyire enyhítik szükségleteinket s mások ínségét, s amennyiben elősegítik Isten ügyének haladását. {3T 399.1}

Némelyek készségesen adnak anyagi helyzetükkel arányban, majd azt tartják, hogy Isten nem támaszt több igényt velük szemben, mert nem gazdagok. Nincs több jövedelmük, amit odaadhatnának családjuk szükségletei előtt. Mégis feltehetik maguknak a kérdést: Aszerint adakozok-e, amint lehetne? Isten azt tervezte, hogy aknázzák ki testük és szellemük képességeit. Némelyek nem a legmegfelelőbbben használják ki Istentől nyert képességeket. Az Úr fáradságos munkát juttatott az embernek osztályrészül. Az átokkal áll ez kapcsolatban, a bűn tette azt szükségessé. Az ember testi, szellemi és erkölcsi jóléte megköveteli a hasznos munka életét. Ne legyetek hanyagok dolgaitokban - ez az ihletett Pál apostol utasítása. {3T 400.1}

Se gazdag, se szegény nem tudja Istent dicsőíteni a tétlen étellel. Sok szegénynek ideje és testi ereje az egész tőkéje. Gyakran ezt is elpazarolják, mert szeretik a kényelmet, a semmivel sem törődő tunyaságot, s így talán tényleg semmijük sincs, amit elhozhatnának az Úrnak tizedben és áldozatban. Ha a keresztényekből hiányzik a bölcsesség, hogy a legelőnyösebben használják ki munkájukat, s hogy az Úr rendelkezésének megfelelően vessék latba testi és szellemi erejüket, akkor legyen bennük annyi szerénység és alázat, hogy elfogadják testvéreik tanácsát, hogy az ő jobb belátásuk egészítse ki hiányosságait. Sok szegény elégedett azzal, hogy mit sem tehet embertársaiért és Isten ügyének előbbre viteléért, noha sokat tehetne, ha akarna, hisz felelősek Istennek testi erejük tőkéléért, mint a gazdag a pénzéért. {3T 400.2}

Némelyek, noha nekik is javakat kellene eljuttatni Isten kincstárába, Onnét kapnak támogatást. Vannak, akik szegények ugyan, de javíthatnának helyzetükön, ha okosan használnák fel idejüket, s ha megfékeznék hajlamaikat, és nem vennének részt üzérkedésekben, hogy ezzel könnyebben jussanak kis pénztőkéhez, mint türelmes, kitartó munkával lehetne. Ha akik nem vitték sikerre életüket, készek lennének elfogadni a jó tanácsot, ránevelhetnék magukat a lemondás és a szigorú takarékoság szokásaira. Akkor az az öröm jutna osztályrészül nekik, hogy ők adakoznak, ahelyett, hogy őket kellene másoknak támogatni. Bizony elég sok hanyag szolga akad, holott ha megtennék, amire képesek, sok áldást nyernének. Mikor másokon segítenek, akkor valóban megtapasztalják, hogy „jobb adni, mint kapni”. {3T 400.3}

A helyesen végzett jótékonyság igénybe veszi az ember szellemi és erkölcsi erőit, s helyesebb tettekre serkenti őket, mikor az ínségesek áldására vannak, és mikor Isten ügyét támogatják. Ha az anyagiakkal rendelkezők megértenék, hogy minden elköltött forintért Istennek felelősek, egy csapásra kicsinyre zsugorodna sok képzelt szükségletük. Ha ébren lenne a lelkiismeretük, azt tanúsítaná nekik, hogy feleslegesen költenek az ingyenség kielégítésére, büszkeségre, hiúságra, szórakozás szeretetére. Lelkiismeretük megróná őket az Úr pénzének elherdálásáért, melyet valójában az Úr ügyének kellett volna szentelniük. Akik elpazarolják Urunk pénzét, nemsokára a Mesterrel kell elszámolniuk pazarlásukról. {3T 401.1}

Ha a hitvalló keresztények kevesebbet költenének külsejük cicomázására s házuk szépítgetésére, ha kevesebb fényűző, egészségtelen nyalánkságot helyeznének asztalukra, sokkal többet juttathatnának Isten kincstárába. Ezzel Megváltójuk példáját követnék, aki elhagyta a mennyet, a menny dicsőségét, és szegény lett értünk, hogy örökölhessük az örök élet gazdagságát. Ha túl szegények vagyunk megadni Istennek tizedben s

áldozatokban, amit elvár tőlünk, kétségkívül túl szegények vagyunk fényűző ruházkodáshoz, s feleslegesen túl sokba kerülő táplálkozáshoz. Mert ezzel az Úr pénzét költjük értelmetlen önkényeztetésére, csak hogy magunkat boldogítsuk és dicsőítsük. Vessük fel magunknak gyakran a kérdést: Milyen kincseket gyűjtöttünk, gyűjtünk az Isten országában? Gazdagok vagyunk-e Isten szemében? {3T 401.2}

Jézus figyelmeztette tanítványait az irigységre. Példabeszédet mondott nekik: „Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. Azért magában okoskodott, mondván: mit cselekedjem? Mert nincs hová betakarnom a termésemet. És mondta: Ezt cselekszem: Az én csűrjeimet lerontom, és nagyobbakat építek, és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve. Tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! Mondta pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet tetőled. Amiket pedig készítettél, kiéi lesznek? Így van dolga annak, aki kincset akar magának, és nem az Istenben gazdag.” {3T 401.3}

Az élet hossza s boldogsága nem a földi gazdagságban rejlik. A dőre gazdag önzésével kincseket gyűjtött magának, amit úgysem tudott felélni. Magának élt csupán. Kizsákmányolta az embereket, csalt üzletkötéseivel, nem gyakorolt sem könyörületet, sem Isten szeretetét. Meglopta az apátlan árvát, az özvegyet, megcsalta embertársait, hogy világi birtokait növelje. A mennyben gyűjthetett volna kincset, ki nem merülő erszényeket, de irigysége miatt elveszítette mindkét világot. Akik szerényen Isten dicsőségére használják, amit az Úr rájuk bízott, idővel ezzel az áldással kapják meg kincsüket a Mester kezéből: „Jól vagyon, jó és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe” {3T 402.1}

Ha a kimondhatatlan áldozatra gondolunk, melyet Urunk az ember üdvösségéért hozott, elalélunk a megdöbbenéstől. Mikor az emberek szívében az önzés lármázik elsőbbségért, mikor kísértésbe esnek, hogy bármi jócselekedetben visszatartsák a rájuk eső részt, erősítsék meg a helyes elveket magukban, arra gondolva, akit a menny végtelen kincsei tettek gazdaggá, de hátat fordított a kincsnek, s oly szegény lett, hogy nem volt hová lehajtania a fejét. S az áldozat értünk történt, hogy örök gazdagságban részesülhessünk. {3T 402.2}

Krisztus a lemondás és áldozat ösvényére helyezte lábát. Ezt az ösvényt tanítványainak is végig kell járniuk, ha végül vele szeretnének megdicsőülni. Krisztus a maga szívére vette a bánatokat, terheket, amelyeket az embernek kell elviselni. A világiak gondolkodása sok esetben közönségessé válik, csak a földi dolgokat látják, melyek eltakarják a mennyieik dicsőségét és értékét. Az ember a földi nyereség kedvéért bejárja a földet, a tengert, elviseli a nélkülözést, a szenvedést, hogy elérje célját, a menny vonzásainak mégis hátat fordít, az ősök kincseit mégis semmibe veszi. A viszonylagos szegénységben élők támogatják leginkább Isten ügyének fenntartását. Ezek nagylelkűek a kevesükből. Szakadatlan bőkezűséggel erősítik adakozókedvüket. Mikor kiadásaik miatt jövedelmük elfogy, nem marad hely, sem alkalom, hogy megerősödjék bennük a földi kincsek iránti szenvedély. {3T 402.3}

Sokan, mikor gyűlni kezd kezükben a földi kincs, azt kezdik számolgatni, hogy mennyi időbe kerül, amíg ez, vagy az az összeg összegyűlik. S aggodalmukban, hogy gazdagságot harácsoljanak össze, elfelejtkeznek Istenben gazdagodni. Jócselekedeteik nem tartanak lépést a gazdagodásukkal. Amint egyre hízik a gazdagság szenvedélye, szeretetük kincsükhöz tapad. Javaik gyarapodása olaj a tűzre, hogy még többet kívánjanak, és az a gondolat üti fel bennük a fejét, hogy az Úrnak szánt tized nem más, mint szigorú, igazságtalan adó. Az ihletés mondja: „Ha javaitok gyarapodnak, a szívetek ne tapadjon hozzá.” Sokan szóltak már így: Ha olyan gazdag lennék, mint ez és ez, megsokszoroznám Isten kincstárába juttatott ajándékaimat. Nem fordítanám másra gazdagságomat, mint Isten ügyének fejlesztésére. Isten próbára is tett némelyeket, gazdagságot juttatott nekik. Ám a gazdagsággal karöltve érkeztek a tüzes kísértések, és sokkal kevesebbet adakoztak, mint szegénységükben szokásuk volt. A még nagyobb gazdagság utáni harácsoló vágy kötötte le értelmüket és szívüket, s ezzel bálványimádást követtek el. {3T 403.1}

Aki végtelen gazdagságot ajánl fel az embernek, országában pedig a boldogság örök életét, mint a hű engedelmesség jutalmát, nem hajlandó elfogadni fele szívünket. Az utolsó idők veszedelmei között élünk, mikor minden kapható, ami eltereli gondolatainkat, s elcsábítja szeretetünket Istentől. Csakis akkor ismerjük fel, s értjük meg kötelességünket, ha Krisztus életének ragyogó fényénél vesszük szemügyre. Amint a nap is keletről támad és nyugatra halad az égen, fénnel töltve be a világot, úgy lesz Krisztus igaz követője is a világ

világossága. Elindul majd a világban, mint fényes, ragyogó lámpás, hogy fényt vigyen a sötétben veszteglőknek, hogy melegedjenek a belőle tündöklő sugaraktól. Krisztus mondja követőiről. „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” {3T 403.2}

Isteni példaképünk lemondó volt. Hitvalló követőinek útja éles ellentéte legyen talán az ő útjának? A Megváltó mindent odaadott a pusztuló világért, magát sem kímélve meg. Isten egyháza egyre alszik. Elgyengülnek a tétlenségtől. A világ minden részéről hallatszanak hangok: „Gyertek át, és segítsetek rajtunk.” Mégsem észlelhető megmozdulás feleletül. Látszik ugyan néha gyengécske igyekezet, néhányan bizonyítják, hogy Mesterük munkatársai szeretnének lenni, ám az ilyeneket legtöbbször magukra hagyják kínlódni. Egyetlen hittérítő fáradozik csupán népünkől a külföldi széles mezőin. {3T 404.1}

Bár az igazság hatalmas, mi mégsem ültetjük át a gyakorlatba. Nem elég, ha pénzt helyezünk az oltárra. Isten embereket hív, önkénteseket, hogy eljuttassák más nemzetekhez, nyelvekhez és népekhez az igazságot. Nem a létszámunk, sem a gazdagságunk nyújt jelentős győzelmet nekünk, hanem a munka iránti odaadás, az erkölcsi bátorság, az emberek forró szeretete és a lankadatlan, fáradhatatlan lelkesedés. {3T 404.2}

Sokan úgy tekintenek a zsidó nemzetre, mint sajnálatraméltó népre, mert folytonosan adóztatták őket vallásuk támogatása céljából. Holott Isten, aki megteremtette az embert, s aki gondoskodott minden áldásról, melynek az ember örvendezik, tudta, hogy ez lesz leginkább javára. Áldása segítségével úgyszólván értékesebbé tette számunkra a kilenczetedet, mint az egész összeget áldása nélkül. Ha valaki önzésből megcsalta Istent, vagy ha nyomorék áldozatot hozott, kétségkívül szerencsétlenség vagy veszteség járt nyomában. Isten ismeri szívünk indítékait. Tudja, hogy mit forral az ember, s úgy mér majd nekik a maga idején, amint megérdemlik. {3T 404.3}

A tizedfizetés oly tartós elven alapul, mint Isten törvénye. Ez a tizedrendszer áldás volt a zsidók számára, máskülönben Isten nem írta volna elő nekik. Ugyanígy áldásnak bizonyul azok számára is, akik ehhez tartják magukat, mind az idők végéig. Mennyei Atyánk nem azért szerezte a rendszeres adakozás tervét, hogy magát gazdagítsa, hanem hogy az ember számára komoly áldás legyen. Tudta, hogy az adakozás e rendje az, amire az embernek szüksége van. {3T 404.4}

Azok a gyülekezetek a lelki legvirágzóbbak, melyek legrendszeresebben és legnagyobb lelki mértékben támogatják Isten ügyét. Krisztus követőjében az igaz bőkezűség a Mester érdekével azonosítja érdekét. Isten elvárta a zsidóktól, és más népektől is elvárja az idők végezetéig, hogy jövedelmükkel arányosan, rendszeresen adakozzanak. A megváltás Isten Fiának végtelen áldozatán nyugszik. A Krisztus keresztiéről ragyogó örömhír fénye megrója az önzést, s a nagylelkűséget és jótékonyt serkenti. Ne váltson ki panaszt, ha egyre több felhívás hangzik el adakozásra. Isten gondviselése hívogatja kifelé népét korlátozott tevékenységük köréből, hogy fogjanak nagyobb vállalkozásokba. Ez a mi időnk korlátlan igyekezetet követel, mert hisz erkölcsi sötétség borítja a földet. Világiasság és önzés emészti Isten népének nemes testét. Meg kell értenünk, hogy az Úr kegyelme megsokszorozza a javakért elhangzó kéréseket. Isten angyala a jótékony tetteket közvetlen az ima után helyezi. „Imádságaid s alamizsnáid felszálltak az Isten elé, és ő megemlékezett róluk.” {3T 405.1}

Krisztus tanításai során mondta: „Ha tehát a hamis mammonban hűek nem voltatok, ki bízna rátok azt, ami igazi érték?” A gyülekezet lelki egészsége és jóléte nagymértékben a rendszeres adakozáson múlik. Olyan ez, mint az éltető vér, melynek feltétlenül át kell áramolnia az egész lényen, életre serkentve a test minden részét. Az adakozás növeli bennünk a szeretetet embertársaink üdvössége iránt, mert lemondással, önfeláldozással közelebbi kapcsolatra kerülünk Krisztussal, aki értünk lett szegény. Minél többet ruházunk be Isten ügyébe, hogy elősegítsük az emberek megmentését, annál közelebb kerülnek szívünkhöz. Ha csak feleannyi lenne a számunk, s mind odaadó munkások lennénk, olyan hatalommal rendelkeznénk, amely megreszkettetné a világot. Krisztus a tevékeny munkásokhoz intézte a szavakat: „Íme, én veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” {3T 405.2}

Ellenállásba fogunk ütközni, ami önző indítékokból, elvakultságból és előítéletből fakad, ennek dacára is rettenthetetlen bátorsággal és életerős hittel vessük, hintsük az igazság magját. Az ellenség eszközei félelmetesek, szembe fogunk találkozni, meg kell vívni velük. Nem szabad országunkra korlátozni tevékenységünket. Mezőnk széles e világ, s megérett az aratnivaló. Krisztus mennybemenetele előtt ezt a parancsot adta tanítványainak: „Menjetek el az egész világra, s hirdessétek az örömhírt minden

teremtménynek.” {3T 406.1}

Mérhetetlen fájdalom tölt el, ha látom, hogy néhány igehirdetőnk a gyülekezet körül téblábol, látszólag tesz is valamit, de csaknem semmi eredménnyel. Munkamezőnk a világ. Menjenek ki a hitetlen világba, fáradozzanak ott, az igazsághoz térítve az embereket. Ábrahám példáját állítjuk fivéreink s nővéreink elé, mikor a hegyre ment, Isten parancsára feláldozni egyetlen fiát. Ez volt az igazi engedelmesség s áldozathozatal. Mózes is a királyi udvarban élt, s korona várt rá, mégis hátat fordított a csábító kísértéseknek, s felnöve tagadta, hogy ő fáraó lányának fia. Inkább úgy döntött, hogy együtt szenved sanyargatást Isten népével, mintsem a bűn múltó előnyét élvezze. Nagyobb értéknek tartotta Krisztus gyalázatát az egyiptomiak minden kincsénél. {3T 406.2}

Az apostolok, Isten küldöttei, életüket sem tartották drágának, hanem örvendeztek, mivel méltónak bizonyultak, hogy Krisztus nevéért gyalázatot szenvedjenek. Pál és Silás is elszenveték mindenük elvesztését, a megkorbácsolást, majd durván a verem hideg padlójára lökték őket a legfájdalmasabb testhelyzetben, lábbal felfelé rögzítették őket a kalodába. Panaszkodtak, jajgattak volna? Ó, dehogya! A belső börtönből hangok törték meg az éjféli csendet, öröm és Isten dicsőítésének dallamai. Megváltójuk ügye iránti mély és őszinte szeretet töltötte el őket, ezért elviselték a szenvedéseket. {3T 406.3}

Mikor Isten igazsága tölti be szívünket, s köti le szeretetünket, uralkodik életünkön, mi is örvendezni fogunk, ha szenvednünk kell az igazságért. Se börtönfal, se a vértanú máglyája el nem rémít, vissza nem tart bennünket a nagyszerű munkától. {3T 406.4}

Jöjj, Ó, én lelkem, a Kálváriához. Figyeljünk fel Isten Fiának alázatos életére. Jézus a fájdalmak férfia volt, aki tudta, hogy mi a szenvedés. Szemléljétek megszégyenítését, a Gecsemánéban elszenvedett gyötrelmét, és tanuljátok meg tőle a lemondást. Ínséget szenvedünk? Krisztus a menny ura volt, mégis ínségben élt. S a nélkülözése értünk történt. A gazdagok közé sorolnak minket? Őt is oda sorolták. De értünk beleegyezett, hogy szegény legyen, hogy nyomorától mi gazdagodhassunk. Krisztusban testet öltött a lemondás. Áldozata nem csupán annyiból áll, hogy elhagyta a menny királyi udvarait, hogy gonosz emberek hurcolták, mint bűnözőt a bíróságra, s kiáltották ki bűnösnek, nem csak abból állt, hogy mint gonosztevőt halálra adták őt, hanem a világ bűneinek súlyát is ő viselte. Krisztus élete megszégyeníti közönyünket és hidegségünket. Közel érkeztünk az idők végéhez, mikor Sátán leszáll nagy haraggal, mert tudja, hogy kevés ideje van. Mindenféle gonosz csábítással mesterkedik azok vesztére, akik elkárhoznak. Isteni vezetőnk ránk bízta a harcot. hogy erőteljesen folytassuk. Huszadrészét sem végezzük annak, amit tehetnénk, ha ébren lennénk. A munkát a könnyű élet szeretete és annak az önmegtagadó szellemnek hiánya tartja vissza, melyre Üdvözítőnk a maga életével hagyott ránk példát. Krisztus igaz munkatársaira van szükség, akik tudják, hogy messze nyúló erőfeszítést követel e munka. Nyomdáink ne csökkentsék, hanem kettőzzék meg termékeiket. Alapítsunk iskolát mindenfelé, hogy az igazság fejlesztéséért végzett munkára képezzük ifjainkat. {3T 407.1}

Eddig is rengeteg időt elpazaroltunk, angyalok viszik hanyagságunk hírért a mennybe. Álmos és megszenvedett állapotunk értékes lehetőséget szalasztott s szalaszt el, melyeket Isten küldött azok személyében, akik képesítették, hogy segítségünkre legyenek a jelen hiányosságban. Jaj, mennyire szükségünk lenne Hanah More-ra, hogy segítsen más nemzeteket is elérnünk! A térítés mezőinek beható ismerete, mellyel rendelkezett, hozzáférhetővé tenné számunkra a más ajkúakat, akiket most nem tudunk megközelíteni. Isten küldte közénk ez ajándékot, hogy eleget tudjunk tenni jelen szükségletünknek. De nem becsültük meg, ezért elszólitotta tőlünk. Hanah More megnyugodott fáradozásaitól, de önfeláldozó cselekedetei követik őt. Bánkódnunk kell, hogy térítésünk annak a tudásnak a hiánya miatt szenved visszaesést, hogy miként férhetnénk a különféle nemzetekhez és területekhez a széles, aratásra érett mezőkön. {3T 407.2}

Lelki kínok gyötörnek minket, mert egyes ajándékok elvesznek számunkra, melyekkel rendelkezhattunk volna, ha ébren lennénk. Munkásokat tartottunk így vissza a sárguló aratástól. Isten népe jól tenné, ha megalázná szívét az Úr előtt, s a legmélyebb alázattal könyörögne, hogy nézze el az Úr közönyüket, önző gyengeségüket, törölje el az elhanyagolt kötelességek és elszalasztott alkalmak szegyeteljes feljegyzéseit. Az igazi keresztény, ha a Kálvária keresztjére gondol, elveti a gondolatot, hogy arra korlátozza adakozását, ami semmi lemondásba nem kerül, hanem a harsona rivalgására figyel. {3T 408.1}

Menj dolgozni szőlőmbe! {3T 408.2}

Majd később megpihensz! {3T 408.3}

Közvetlenül mennybemenetele előtt rámutatott a mezőkre, s így szólt követőihez: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az örömuzenetet.” „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.” Tagadjuk hát meg magunkat, hogy be tudjuk gyűjteni a veszendőbe menő aratást! {3T 408.4}

Isten a jóra való hatást, és az anyagiakkal való helyes képességet várja el tőlünk. Tagadjuk meg talán az engedelmisséget? Mennyei Atyánk ajándékokat adományoz, s egy részét kéri vissza, hogy próbára tegyen, méltók vagyunk-e elnyerni az örök életet. {3T 408.5}

***** {3T 408}